

Gustav Samuelsson - 8 månaders fängelse för åsiktsbrott!

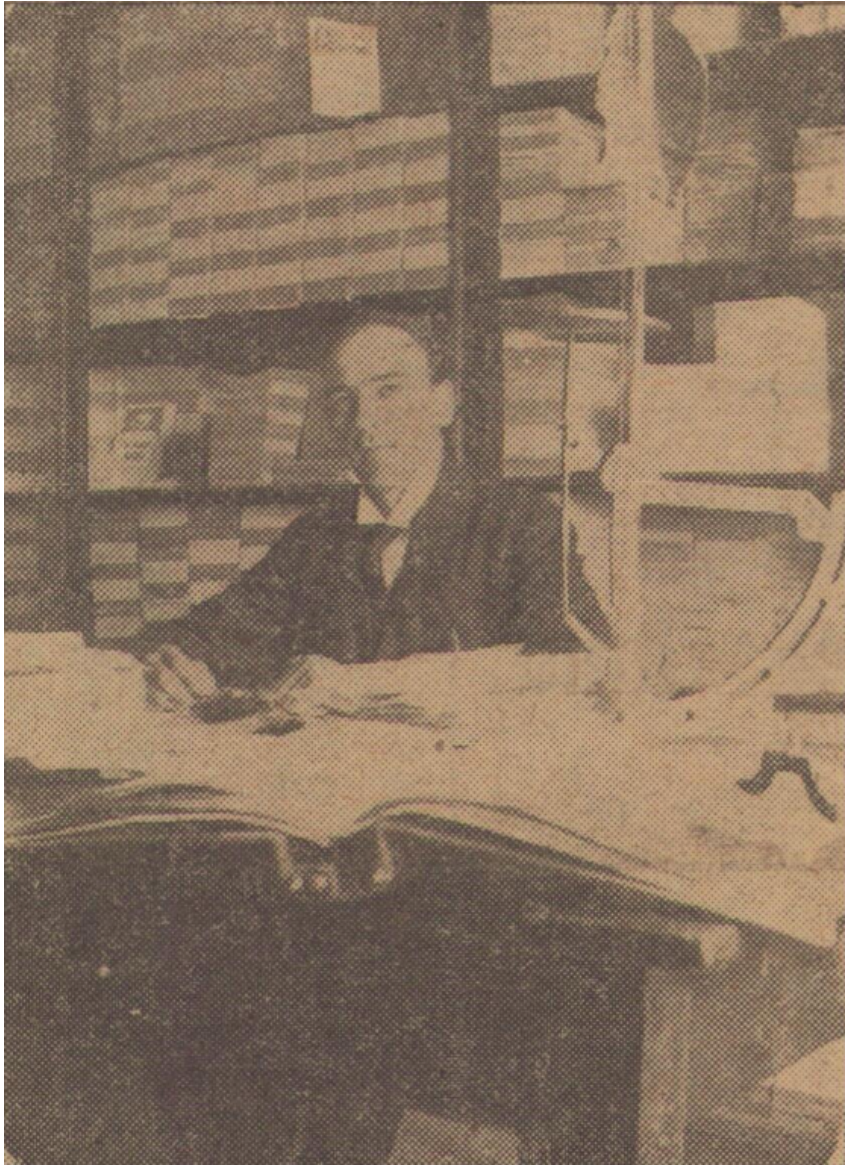
Albert Jensen

Albert Jensen
Gustav Samuelsson - 8 månaders fängelse för åsiktsbrott!
1916

Tidningen Brand #28 1916

www.anarkistiskabiblioteket.se

1916

Det har alltid varit något sammanbitet och viljefast hos Samuelsson.

Jag träffade honom första gången i Norrköping under kampanjen 1905. Alltid var han redo att hugga i när det gällde att göra ett stycke agitationsarbete av ena eller andra slaget. Alltid.

Sedan den tiden har jag ständigt hållit mig i kontakt med honom. Den rena pojken, som han var första gången jag träffade honom har han blivit en manlig vilja till ett alltid klart mål.

Ja, viljan - det är hans särmärke.

När jag tänker mig tillbaka förvånas jag övar att livet icke brutit honom. En barndom i glädjelös bitterhet och försakelse. En uppväxt i kamp med en förtärande sjukdom. Men han har övervunnit...

Den 1 maj 1908 ordnade polisen kravaller vid demonstrationen. Samuelsson försvarade tillsammans med de andra kamraterna klubbens demonstrationsstandar mot polisens tjuvaktiga ingripande. Det kostade honom 1 mån. fängelse som han «sonade» i Linköping.

I mycket unga år fick han ett njurlidande. Det var 1909. Han befann sig på »luffen» i Tyskland. Som ansvarig för tillfällighetstidningen »Döden åt militarismen» fann han det bäst att låta rättvisan nyktra till lite efter det raseri som gripit den efter mordet på general Bäckman. På väg till Berlin övernattade han på en av de stora ljunghedarna och ådrog sig en förkylning.

Blev lagd på sjukhus, där man karvade i köttet under operationer som följde slag i slag.

Utskriven måste han, fastän fysiskt försvagad, åter gripa till sitt tunga arbete i bagerierna. Han skulle haft vila, men pengar??? Så rev det hårda arbetet åter upp sjukdomen. På nytt blev det att vandra till sjukhuset. På nytt karvade man i honom. Ny utskrivning, nytt slit och nytt återfall. Till sist skar man bort ena njuren.

Som ansvarig för »Döden åt militarismen» dömdes han 1910 till 4 månaders fängelse, sedan han först suttit en längre tid på rannsaking i Södertelje.

Återkommen från Tyskland 1909, porträtterad och efterlyst i polistidningen kånkade han land och rike runt med outtömlig kappsäck agitationsbroschyrer. Jag satt i Karlskrona den gången då han, den efterlyste, med en för honom karaktäristisk tilltagsenhet, traskade upp till fängelset och fick ett samtal med mig under de efterlysande myndigheternas höga beskydd.

Utkommen från fängelset i Upsala kom han åter på sjukhuset, i Norrköping.

Detta liv mellan kirurgens kniv, fängelset, agitationen och slitet i bageriet varade flera år. Till sist gävo kamraterna upp hoppet om hans tillfrisknande

och för min del trodde jag aldrig jag mer skulle möta honom levande, ända tills jag nu kommer upp till Stockholm på en fransk visit och finner honom med den gamla sammanbitna viljan - trots sin fysiska svaghet - fortfarande med liv och själ arbetande för den revolutionära rörelsen.

Ja, vännen Samuelsson är en fast, lite bittert sammanbiten vilja till revolutionär värksamhet, och en vilja utan dogmatisk förbening.

Jag vet att han skall bli arg för dessa rader. Icke låtsat, men allvarligt. Men när de gå i tryck befinner jag mig åter utom landets gränser, utom räckhåll för hans vredes arm. Samuel tycker icke om rosor för de levande, åtminstone inte om de äro för honom själv.

Men jag skall icke säga mera. Jag skall icke skriva allt det vackra jag tänker om honom, allt det varma jag känner för honom. Då skulle han bli allt för «förbannad».